

Preek over Efeziërs 3:14-21

- NGK De Schakel – Neede, 14 mei 2023
- eenwording GKV-NGK
- viering avondmaal

voorgangers: Klaas de Groot & Kees van Dusseldorp

Thema: Eenheid, een wonder en een roeping.

ELB 218:1 Samen in de naam van Jezus

votum en groet

Psalm 111 (DNP) Met heel mijn hart prijs ik de HEER

verbondswoord: 1 Petrus 2:9-17

Sela: Breng ons samen (Opwekking 797)

gebed

lezen: Efeziërs 3:14-4:6

verkondiging 1: Kees van Dusseldorp: Efeziërs 3:14-21

Gezang 246 Nu bidden wij met ootmoed en ontzag

verkondiging 2: Klaas de Groot: Efeziërs 4:1-6

Gezang 119:1,2 (GK06) De kerk van alle tijden

kerkgebed

inleiding op HA

ELB 381 Daar ruist langs de wolken een lieflijke naam

viering HA

Psalm 117 (DNP) Breng, volken, hulde aan de Heer

kindermoment

ELB 34a Hinnee matov oema najiem

gebed

collecte

Lied 425 Vervuld van uw zegen

zegen

Gemeente van Christus,

'Ik buig mijn knieën'.

Met deze woorden komt Paulus tot een afronding van het eerste deel van zijn brief. Hij begint zijn brief met beschrijving van Gods rijke werk in Christus. Schrijft daarna over het wonder dat mensen tot geloof komen en dat twee soorten christenen samengevoegd worden. Gelovigen uit de heidenen en gelovigen uit de Joden vormen samen één lichaam van Christus. Schrijft vervolgens hoe hij bezig is geweest om de genade van God te verkondigen en uitvoering te geven aan Gods plan. En sluit dan af met een lied van ootmoed, verwondering en aanbidding. Als voorzanger, voorganger en voorbidder.

'Ik buig mijn knieën'.

Het is die toonsoort van ootmoed, verwondering en aanbidding, die ik graag zou willen overnemen. Waarin ik jullie voorganger wil zijn vanmorgen. Op deze bijzondere zondag. Paulus brengt alles voor God. Alles wat hij over de gemeente heeft gehoord, wat hij over de gemeente heeft geschreven, wat hij in de gemeente heeft gedaan, wat hij aan de gemeente heeft gegeven, wat hij van de gemeente heeft ontvangen. Hij brengt het voor God. Legt het voor Hem neer. Zijn dankbaarheid, zijn verlangens, zijn respect, zijn zorgen. Als een offer draagt Hij het aan God op. Voordat hij verder gaat met zijn brief en gaat schrijven over de roeping van de kerk en over de praktijk van het christelijk leven.

'Ik buig mijn knieën'.

Ik weet niet hoe vaak jij echt op je knieën gaat bij het bidden. Bij veel mensen zal het beperkt blijven tot 'Ik buig mijn hoofd'. Daar zit hetzelfde gevoel in. Besef van kleinheid, van dankbaarheid, van schulderkenning, van toewijding, van overgave, van ontzag, van liefde voor God en mensen.

Vandaag vieren wij de landelijke hereniging van twee kerkverbanden die zevenenvijftig jaar geleden scheurden. Ruim zes jaar geleden gingen de beide kerken in Neede al samen verder. Nu geldt dat ook voor de kerkverbanden. En zijn wij geen samenwerkingsgemeente meer, maar de Nederlandse Gereformeerde Kerk te Neede. Op dit moment past het ons om de knieën te buigen. Om ons hoofd te buigen. Om onze handen op te heffen naar God, Vader, Zoon en Heilige Geest. Ik wil jullie vertellen hoe ik dat zie, luisterend naar Paulus en naar wat ik hoor in onze kerk en onze kerken. En hierin jullie voorganger zijn vanmorgen.

'Ik buig mijn knieën voor de Vader'. Want de Vader is de bron van elke gemeenschap, schrijft de apostel. Alles wat wij aan verbondenheid ontvangen en ervaren, komt van de Vader. En hoe meer mensen elkaar leren kennen en leren ontvangen als kinderen van God, hoe meer beeld we krijgen van de rijkdom van de liefde van de Vader. Gaat Hij niet met ieder mens zijn eigen weg? Laat het leven van ieder mensen niet iets van de liefde en de zorg van Vader zien? Hoe goed is het dan om in de ontmoeting met elkaar steeds meer oog te krijgen voor de rijkdom, creativiteit en betrokkenheid van Vader!

Ik heb het van veel mensen gehoord: we zijn blij dat we hier in Neede weer één gemeente geworden zijn. Zeker, ik hoor ook nog wel eens oud zeer, en van enige voorzichtigheid. Bij sommigen blijft de eigen achtergrond herkenbaar. Maar de grote lijn is dankbaarheid en verwondering: de gemoedelijkheid van de Nederlands Gereformeerden. De organisatiekracht van de vrijgemaakten. De eenvoud van het geloof van de een, de door-dening van het geloof van de ander. Als samenwerkingsgemeente is er een andere sfeer gekomen, die gemeenteleden van beide kerken goed doet. Dat stemt dankbaar en maakt bescheiden: laten we niet te snel denken dat we weten hoe het zit en hoe het niet zit. Hoe het moet en hoe het niet moet. Maar laten we steeds eerst de verbondenheid zoeken die de Vader geeft. Hij is de bron van elke gemeenschap. Daarom buigen wij de knieën voor de Vader. In ootmoed, verwondering en aanbidding.

‘Ik buig mijn knieën voor de Zoon’. Voor Jezus Christus, die vrede maakt en vrede geeft, zo zegt Paulus het. De Zoon, die ons bij de Vader brengt en ons laat leven van verzoening en genade. Tussen God en mensen en tussen mensen onderling. Die de gemeente zijn lichaam noemt. Die in de gemeente zijn intrek neemt. Die mensen tot een gemeente maakt. In de weg van genade en verzoening.

Verzoening was nodig. Tussen de beide kerken. Omdat de kerk geen organisatie is die je op papier even bij elkaar tekent. Maar omdat kerk geboren wordt bij het kruis van Jezus Christus. Voor ieder van ons en voor ons samen. Hier in Neede is er jarenlang gesproken. Over wat er gebeurd is. Wat mensen gezegd hebben. Beslissingen die de kerkenraad heeft genomen. Hoe dat ervaren is. Keuzes die mensen hebben gemaakt. Wat daarin fout is gegaan. In de aanloop naar de verklaring van samengaan in 2017. En er is uiteindelijk uitgesproken: in de naam van Christus aanvaardden wij elkaar, komen wij niet meer terug op wat er gebeurd is, we vieren avondmaal en gaan samen verder.

In het landelijke proces van hereniging spelen zulke dingen ook, maar dan op grotere schaal. Er is schuld uitgesproken. Van de kant van de vrijgemaakte synode. Dat de besluiten van de synode van Amersfoort-West in 1967 zo niet genomen hadden mogen. Met alle gevolgen van dien. Ambtsdragers die ten onrechte geschorst zijn. Kerken die gescheurd zijn. Er is van beide kanten schuld beleden over harde woorden en eigenzinnig optreden. Schuld, schade en schaamte zijn onder woorden gebracht. Verdriet en verlangens zijn uitgesproken. Wantrouwen en hoop zijn benoemd. En in Christus hebben predikanten, hoogleraren, ouderlingen, mensen en families elkaar de hand gegeven. Samen avondmaal gevierd. Verzoening met God en met elkaar.

In verzoening klopt het hart van Jezus. Wat is het een hemels proces! Dat mensen vergeving vragen. En vergeving schenken. Dat onrecht wordt erkend. Verbittering wordt overwonnen. Dat wantrouwen smelt. Verzoening. De corebusiness van onze Heiland Jezus. Het is niet van deze wereld. Maar het moet wel in deze wereld gebeuren. En het gebeurt. Hemels. Heerlijk. Daarom buigen wij de knieën voor de Zoon van God, Jezus Christus. In ootmoed, verwondering en aanbidding.

‘En ik buig mijn knieën voor de Heilige Geest’. Hij die door Paulus de kracht van God wordt genoemd. De kracht die in ‘ons innerlijke wezen’ werkt, zoals de apostel schrijft. Die in staat is oneindig veel meer te doen dan wij vragen of denken. Het is de Geest die het hart van een mens zacht maakt, zodat Christus daar kan binnenkomen. Zodat liefde begint te stromen. Liefde voor God en mensen. Mensen binnen de kerk en daarbuiten.

Er zijn broeders en zusters in het land die niet mee willen met deze hereniging. Ook enkele kerken zijn uitgestapt. Er zijn mensen in beide kerken die aangeven tegen de hereniging te zijn en met zorg of misschien wel wantrouwen naar de ontwikkelingen kijken. Dat doet verdriet. Zoals ook in Neede mensen zes jaar geleden besloten om uit de kerk te stappen. Van beide kanten. We missen ze. En het roept de vraag op: Nemen we de goede beslissingen? Is dit de weg die de Geest ons wijst? Biddend zeggen we 'ja'. Biddend om de Geest. En met vertrouwen in die kracht van God. Die in ons werkt. Die over de gelovigen is uitgestort. Die ons inzicht geeft in wat er tussen de regels door gebeurt. Die ons kracht geeft om de duivelse machten in de wereld te weerstaan. Naar wiens wijsheid, energie en lef we zoeken. Aan wiens leiding we ons toevertrouwen. Wat de toekomst brengt, ook voor de kerk in Neede, we weten het niet. Er zijn bedreigingen en er zijn kansen. Maar er is ook de Geest van God. De kracht van God. Die openingen wijst. Die gaven uitdeelt. Die ons vult met de liefde van Christus. Voor ieder die we ontmoeten. Daarom buigen wij de knieën voor de Heilige Geest. In ootmoed, verwondering en aanbidding.

'Ik buig mijn knieën' schrijft Paulus. Voorbidder en voorganger. Ik sluit me bij hem aan. Op deze zondag waarin we de hereniging vieren van onze landelijke kerkverbanden. En de volledige eenwording van onze gemeente. Ik buig mijn knieën voor de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. In ootmoed, verwondering en aanbidding. En nodig jullie uit om met mij het hoofd te buigen en mee te bidden.

Amen